

Kurtistan otsaani. Iho laskostuu rypyille niin virheettömästi, että olen varmaan huomaamattani rutistellut naamaani useammankin kerran. Kun katson itseäni, näen vain huolestuneen ja rasittuneen ihmisen. Mitä muut minussa näkevät? Eivätkö he huomaa, kuinka surkea olen? Eivätkö he huomaa selkeästi paistavia silmäpusseja tai juonteikasta otsaa? Eikö tuossa olekin muutama rypy suuni ympärillä? En saa niitä piiloon millään. Kun hymyilen, hymy näyttää väkisin pingotetulta, aivan kuin joku työntäisi sormillaan suupieliäni ylöspäin. Kun virnistän riemukkaasti, se näyttää tuskaisalta irveeltä. En muutenkaan halua esitellä muille keltaisia ja kuluneita hampaitani. Onko mitään järkeä käyttää hammasharjaa ja niin tehokkaasti mainostettua ksylitolitahnaa, jos niistä ei ole mitään apua? Olenko minä vain sokea kana, joka tekee heräteostoksia mainosten perusteella? Nyt muistankin, että jääkaapistani kyllä löytyy avaamaton tölkillinen mangojogurttia, lähikaupan uutuutta. En erityisemmin pidä mangosta, mutta mainoksessa sanottiin, että jokin ainesosa juuri tässä tuotteessa tekee hyvää terveydelle. En ole koskenutkaan tölkkiin sen jälkeen, kun kaupasta palatessani paiskasin sen jääkaappiin. Ehkä minä olen tulossa vanhaksi ja höperöksi. En enää osaa päättää mitään itse vaan olen täysin mainosmedian höpläytettävänä. Voisin nauraa itselleni ja typeryydelleni. En kuitenkaan kestä katsella ja kuunnella omaa iloani, joka on valheellista kuten kaikki elämässäni. Nauruni on ilotonta ja kolkkoa, melkein vahingoniloista. En osaa enää nauraa. Oikean hymyni kadotin jo vuosia sitten. Yritän vähän naurahtaa. Vessassa on liian hiljaista, vain putket humisevat ärsyttävästi. Kurkustani purkautuu epämääräinen korahdus. Ihoni on niin kuiva. Miksen muistanut eilen ostaa kosteusvoidetta? Unohdan nykyään kaiken. Sormella kokeiltaessa iho tuntuu karkealta ja rypyiseltä. En ole ruskettunut. En ole koskaan ruskettunut. Minä vain palan ja olen keskikesällä punakka kuin joulumuori. Tosin olen liian laiha voidakseni olla joulumuori. Luut paistavat kyljistä selkeästi. Terveydenhoitaja valitti minulle aina koulussa laihuudestani. Ota rautatabletteja, syö ja liiku enemmän. Eivät ne auttaneet. Se kipakka täti ei ottanut uskoakseen kun sanoin hänelle, että harrastan jalkapallon lisäksi myös talvisin jääkiekkoa ja hiihtoa. On totta, että käteni ovat pelkät narut ja jalkani kömpelöt tikut. Ei ole herkkua olla pitkä ja laiha ja vanha. Miltähän näyttäisin iloisena ja pyöreänä? Olisin aivan eri ihminen. Olisin kuin se pikkulapsi kotona valokuva-albumissa lelunalle rutistettuna syliin. Tuo samainen nalle pölyttyy nyt kirjahyllyn pohjalla. En osaa arvostaa menneisyyttäni. Olen niin surkea. Rasvaiset hiukset ovat tietysti häiritsevä tekijä, koska ne aiheuttavat epämukavaa päänahan kutinaa. Tukkanani roikkuu elottomana ja kiillottomana laihojen kasvojeni ympärillä. En ole edes vaivautunut harjaamaan hiuksiani tänään. Vastaantulija voisi luulla minua Röllin sisareksi. En enää jotenkin jaksa välittää siitä, miltä näytän. Elämäni saa valua hukkaan. Muut saavat sääliä minua. Päättöshän on lopulta minun. Pöntön kansi ei narahda yhtään, kun istun sille. Muutama vuosi sitten se olisi voinut antaa allani periksi. Heiluttelen jalkojani. Polviluu paistaa selkeästi terävänä kulmana reiden ja säären välissä. Varpaideni nivelet erottuvat yksityiskohtaisesti. Olenko minä tosiaan tällainen luuranko? Ei se ole tosin ihme. Ruoka ei maistu minulle nykyään, sillä en halua syödä heräteostosruokaa. Mitä tahansa ostankin, ostan sen vain siksi, etten tiedä, mitä muuta ostaisin. Minulla ei ole enää omaa tahtoa. Yöhousut ovat minulle löysät ja saan kiskoa niitä koko ajan ylös, vaikka eihän täällä ketään ole katsomassa. Ne ovat virttyneet ja nukkaiset. Alkuperäinen väri on tuhansien pesukertojen aikana haalistunut olemattomiin. Lienevätkö nämä joskus olleet vihreät. Nypin hajamielisenä toisen lahkeen suuta. Peiliin on kertynyt törkyä. Se pitäisi puhdistaa. Lavuaarissa lojuu hiusharja ja hammastahnatuubi paistaa täydestä roskakorista. Kärpäsiä surraa roskakorin ympärillä. En jaksa siivota. En jaksa tehdä mitään. Haluaisin vain nukahtaa peiton alle ikiajoiksi ja nähdä unta, että olen onnellinen ja iloinen, tyytyväinen elämääni. Sitä en todellakaan ole juuri nyt. Ihmiset karttelevat minua aina,

kun liikun jossain muualla kuin asunnossani, johtuu se sitten ulkonäöstäni tai jurottamisestani. Vihlaiseva kipu saa minut lopettamaan tarkoituksettoman nyppimisen. Kappas, etusormen kynsi halkesi siististi kahtia. Haavakin tuli siinä kaupan päälle. Olkoon siinä jos haluaa, en minä välitä. Lasken käteni syliini ja yritän rauhoittua. En saa ajatella asioita liikaa. Nyt ihan rauhassa, ei ole mitään hätää... ei tarvitse tehdä mitään, ei mitään... Tänään on lauantai. Siivouspäivä. Ei ole, ei ole, nauti tänään olostasi... hengitä rauhallisesti... Miten voin? Likainen lavuaari häiritsee! Ja oma peilikuvani näyttää likaiselta törkyisen peililasin takia! En tosiaan saa antaa itseni päästä vauhtiin. Puristan käteni nyrkkiin. Kynnet pureutuvat kämmeniini. Tämä vihlaisu on paljon terävämpi ja tyrmäävämpi kuin äskeinen. Puristan silmäni kiinni. Suljettujen silmäluomienkin takaa erottuu tähtiä. Päättä jomottaa kuin joku hakkaisi sitä vasaralla. Ei auta, vaikka takerrun vasemmalla kourallani takaraivooni. Kipu ei välitä siitä, että sitä yritetään estää. Se vain tulee ja jatkuu. Haparoin oikealla kädelläni jonnekin taakseni. Siellä pitäisi olla ensiapukaappi. Tietysti se on lukossa juuri silloin, kun päättä alkaa särkeä. Sormeni tapaavat metallin kylmän pinnan. Nousen seisomaan. Kipu saa vedet silmiin. Ihan kuin en näyttäisi jo tarpeeksi kamalalta: nyt saan vielä punaiset silmät. Oi, ihanuutta. Saan vaivoin avattua pahvirasian tärisevine käsineni. Tabletti sujahtaa suuhun. Kun se nyt ei vain takertuisi kurkkuun. Sinne solahti. Istun taas pöntön kannelle ja painan pään käsiä vasten. Sormus vasemmassa nimettömässä tuntuu kylmältä. Jos heilauttaisin kättäni kunnolla, sormus lentäisi pois. Oli aika, jolloin se ei olisi millään irronnut sormestani. Olenko tosiaan laihtunut noin paljon...? Enhän minä koskaan mikään tankki ole ollut, mutta silti... Kuvittelen kuulevani askelten kaikuvan rappukäytävässä. Enhän minä ole edes ehtinyt käydä suihkussa - joka on rikki, koska en ole muistanut kutsua korjaajaa - ja joka nurkassa on korkea kasa pölykoiria! Ei, ei, ei tänään tarvitse siivota. Mutta olisi kai kohteliasta järjestää vähän paikkoja, kun joku tulee tänne. En ole muistanutkaan. Olen kokonaan omassa masentuneisuudessaani unohtanut, että Eero palaa pian kotiin. Ei hän ole ollut poissa kuin viikon. Kun olen liian pitkään liian yksin, minusta tulee tällainen omituinen. On tämäkin kotiintulojuhla, kaikki paikat sekaisin. Katson kultasormusta nimettömässäni. Hyvä, että se on siinä. Eiköhän tämä tästä. Ainakin olen ottanut päänsärkylääkkeen.